

2 QUARTOS
CADA
VIATJE.

2 QUARTOS
CADA
VIATJE.

LO PONTON.

PERIODICH MES CUHENT QUE UN VITCHO.

Redacció y Administració, Arch del Teatro, 21 y 23.

Lo Te-Deum.

Una vegada hi havia un home sense afecions ni sentiments, y aficionat per demès a pegar a sa familia. No hi havia res que 'l distingues; son fill no gosava a tornarshi perque al cap y a la fi era 'l seu pare, y com que hi ha un manament que diu: «lo quart honrar pare y mare» y no n'hi ha cap que diga «honrar als fills», lo pobre xicot tenia que sufrir y callar, ab la sola esperansa de que dia vindria que n seria també, y s faria respelar igualment pels fills de la seva dona.

La seva mare tenia la cara plena de blaus, los seus germans un d'ells, era coix y l'altre borni, tot a causa de las trastadas de aquell home rabiós a tot serho.

Aixis passava la vida aquella familia. No menjant res mes que tunyina, estufat, bolets, natas y altres aliments gustosos a qui 'l donarlos l'hi dona gust, estavan tots grassos com uns claus, y sembla imposible que 'ls capigués l'anima en lo reduhit espay que 'ls quedava entre la pell y 'ls ossos.

Pero al últim pogué mes la rabia que 'l sufriment, y avans de morir-se la familia, s'feri son gefe de plé a plé un dia que tingué una enrabiada; y cremat de veure s d' aquell modo, sense que pogués esbravar-se, tant y tant torsi la boca y seu estremits, que al cap de poch dias se n'anà al calaix.

Pero mal'herba may mort; y en aquell temps en que las ánimas sortian, sortia també l'heroe de aquest quento ab las ignoscents intencions d'anar a estirar los péus de la seva dona y dels seus fills. Mes aquests que s fastidiavan, densà que s'havia mort, y que anyoravan los estufats que eran avans lo seu pá de cada dia, ploravan plens de sentiment

perque no existia ya lo seu benefactor.

En aquesta actitud los trobá 'l dia que la seva anima anà a ferlos una visita. No se'n sabia avenir y no obstant ho veyá. Tentat estava, guiat per l'impuls del mal genit que censervava encare, de deixarlos estar perque patissin; pero davant d'aquellas llágrimas s'enterní y no pogué menos de darlos gust, seguint l'obra comensada. Desde llavors cada dia 'ls sortí armat d'un tió que s'enduya del infern; y era un gust veure com los socorrimava. D'aquesta manera tots seguien contents fins que un dia en Llucifer, cremat pels abusos que s'cometian a casa seva, y veyent que tothom campava com volia, retirant casi bé tots a altra hora, tencá la porta de l'infern ab clau y furriach, y doná ordre de que ningú probés de sortir, si no volia experimentar tot lo pes de la seva má. L'home tingué de contentarse ab la seva sort y la familia que ja feya temps patia del cervell, anà tota en pés a donar ganancia a n'en Pujades, augmentant lo número dels habitants de la vila monárquica de San Boy.

Véus aquí un quento que m'ha dictat lo mateix dimoni en un rato que no tenia res que fer, encarregantme que 'l publicqués a n'al Ponton lo dia del Te-Deum.

Per supuesto que m'ho vá dir sense malicia y si ab malicia m'ho digué, es tant poca la gracia que hi trobo, que no 'l publicaria si no 'ns convingués als homes que no sabem abont anirém a parar lo dia que 'ns morim, tenir amichs al cel com al infern.

Perque ¿qué vol dir lo primer revolucionari que hi ha hagut, lo primer que 'ns ensenyá a serho 'l dia que s' rebelá contra l'autoritat de Dèu, qué vol dir l'esperit de las tenebras ab aquest quento?

Lo que es per mí ja hi veig la seva mica de mala intenció; no hi deixo de veure que l'home peguissé per sistema, vol lo dimoni que s'assemblí a n'aquell d'allà dalt, que segons expressió del mateix president de l'infern, en un rato de mal humor féu lo mon per divertir-se ab las sevas penas. Pero aquesta comparació que es del dimoni, enemich encarnissat de Dèu, no s'pot admetre per apassionada, perque al cap d'avall si Dèu fa naixe a un home coix ó esguerrat, ho fá sols per veure si té paciencia per suportarho a fi de darli millor gloria al altre mon.

Lo que si 'ns sembla mes exacte es la comparació que fá ab los ximpls de la familia del quento que sabian los cops, y lluny de queixarse 'ls anyoravan lo dia en que 'ls faltavan.

Patxorra com la seva s'necessita perque en Soler y Matas, que vá tenir la febre, s'engresquí ab lo Te Deum, donant gracias a Dèu pera haverla tinguda. ¿Per ventura dona tant gust tenir la febra?

¿Cóm dimoni tinch d'anar jo, per exemple, a n'al Te Deum, si se m'ha mort un oncle del tifus y tinch lo sentiment d'haverlo perdut y 'l sentiment de que no havent tingut temps de fer testament, no vá deixarme 'l rellolje que m'havia promés que m'deixaria?

Alegarse de rebre es lo mateix que evitar al que 'ns pega a que 'u fasa mes fort a fi de darnos mes gust.

Mes aquí se m' dirá que 'l Te-Deum, no s' canta perque la febre hi haja sigut, sino perque la febre se n'ha anat. Pero pregunto jo: ¿Quina es la causa de que se haja anat? Lo que hi haja sigut. Y 'l que no 'u veja aixis que vaja a ca'n Corrons a comprar-se uns lentes, ó que s'fassa un tip de quas de pansa, a fi de agafar memoria.

Pero jo ja veig lo que hi ha de cert. Ja sé d' hont naix lo *Te-Deum*. Jo hi veig tant bé com lo sol que desde 'l seu puesto elevat contempla de una mirada tot lo mon y l' aïram d' estrelles que l' revoltan.

Senyors: En Soler y Matas té una creu y un puesto distingit a la catedral lo dia solemne del *Te-Deum*. Desde Corpus no havia sortit la creu de diamans, y perque los que llavors no la van veure, ó 'ls que la vejesen no la oblidin, vol tornarla a treure.

Hi ha gent que si fossen moda los aparadors de carn, movibles y transeunts, deixarian lo pit per penjarhi bacallás y congres, y altres mes fins, las orellas per arrecadas y lo pit per creus y agullas, los brassos per manillas y 'ls dits per anells.

¡Flaquesas humanas!

¡La vanitat, l' orgull, veus aquí lo Deu d' alguns! ¡Veus aquí a que va dirigit lo *Te-Deum* verdader!

Per lo demés los qui tingan targeta hi entraran. Per anarhi no 's necessita fé de bautisme ni certificat del rector, sino papeleta del arcalde.

¡Que diners que hauria fet Jesu-Crist si al morir dalt de la creu per redimir als pecadors hagués posat l' espectacle a dos ralets l' entrada, y a quatre 'ls asientos de primera classe!... ¡Quants no hi haurian anat; per la pura vanitat de ocupar las primeras filas!

MOSSEN BORRA.

Ranxo.

Lo duch de la Crosta deurá posar la creu de Saboya al mig del escut d' Espanya ¿no 'us sembla?

Donchs m' acut una idea: l' escut d' Espanya vindrá a ser una especie de calvari, y l' home d' Espanya, lo Cristo d' aquella creu. Magnífich! a las horas será lo verdader escut de la *Espanya con honra*.

Prim.—Jo estich en el pozo.

—Per qui?

Prim.—Per Espanya.

Espanya.—Jo estich a la cisterna.

—Per qui?

Espanya.—Per los 191 de marras.

Los 191 aludits.—Nosaltres estem als llims.

—Per qui?

Los 191.—Per la llibertat.

La llibertat.—Jo no jugo, perque vosaltres sempre esteu fants!

Si 'l duch d' Aosta desembarca aquí, davant del seu acompanyament hi aniran las trampas y al darrera 'ls armats. Veyeu si l' hayeu vista may una cosa tan ben pensada. També 's parla de si hi haurá ball de bastons, y de si en lloch de tirar carmelos, se tiraran confits, y qué sé jo quantas cosas mes... pero tot aixó será segons l' entusiasme que hi hagi, perque si la cosa se presenta freda ¡cucurulla! no 'ns podrem divertir gens.

—Tu, vols guanyar sis rals lo dia que arribi 'l rey?

—Què 's té que fer?

—Cridar, viva el rei.

—Noy, per tant poch no faig lo paper de ximple; al menos fos per victoreja 'l mi, victorejaria alguna cosa; pero 'l re? 'l re sols se pot victorejar a Sant Boy.

EPITAFI... FINS A CERT PUNT.

Baix las aigas d' aquest port descansa la Febra groga; féu que a l' aiga cap peix moga perque dorm, no es que haja mort.

Segons véus se canta 'l *Te-Deum*, no perque la groga se n' haja anat, sino perque se 'n vaja, y ¿saben per quina rahó? perque l' ajuntament de 'n Gaminde no té quartos per fer la sopa y aixís no tindrà de mantenir als pobres.

¡Qué diihen que podria fer un empréstit? Ja 'n tenen de fer un altre per las festas de l' arribada del nou rey y no es prudent exijir massa, que l' ajuntament que tenim, per se compost dels individuos que 'l componen, ja fa prou.

¡Vejin si l' Ajuntament del sufragi faria res per la vinguda del rey, oh y tot seguit! Si fos per ells, ja quedaria lluida Barcelona als ulls del Duch de Aosta.

¿Saben que la Primcesa de la Cisterna estava en estat interesant? ¿veritat?

Donchs diihen que al saber que ja era reyna, de l' alegria va desbolar.

Véus aquí un xicot ó mona, que encare no se sap lo qu' es, que podrà dir que dels profundos d' una cisterna ha pujat a la cúspide d' un trono.

—Pare ¿diu que venen los reys?

—Sí.

—¿Qué 'ns portaran?

—Una sàrria y unas xurriacas.

Mala nit y parir mossa.

Diu qu' una dona a Madrid després de dos anys d' afanys, buscant ausilis estranys fa pochs dias qu' ha parit,

y ni allí ni a Saragossa, ni en lloch volen l' infantó... de modo que s' pot di alló mala nit y parir mossa,

Lo nin que diu qu' ha parit, escarnit com cosa estranya, avans d' arribar aquí a Espanya l' enterra Valladolid,

y Saragossa la noble

l' hi canta la gerinel-la

y lo seu disgust revel-la

per tot arreu nostre poble.

Y l' esforsat catalá,

dientli vritats amargas,

empunya fer las adargas

per no deixarlo atansá.

Si té un resto de decoro, al veure que ningú 'l vol, dirá: avans de sé espanyol mes m' estimo ferme moro.

Mes si ab tot aixó vingues... vaya, es cosa tan estranya que duplo que en tota Espanya hi hagués ningú que l' volgués.

Si vé... ja s' pot prepará... a rebre, perque no s' cregui que cap tonto aquí arplegui per que a qui ns' agrada l' dá.

Si no 'n vol creure... que vinga. Ja veurá si un cop hi es lo que l' hi passa... Després si té mals de cap que n' tinga.

M' importa una mitja querna lo que l' nin me puga fe: cuand atrapat me veuré, me tiraré a la cisterna.

Diálechs

EN QUE HAN OCUPAT LA SEMMANA
ELS BARCELONINS.

—Desde que tenim la honra de ser manals pels progresistas, ¿no dirias quantas creus ó condecoracions han sigut concedidas per lo ministeri d' Estat?

—Fa de mal dir.

—Exagera tant com puguis; a veure si 'u endevinas.

—Aixó deu ser en dos anys?

—Sí, desde setembre del xexanta vuyt.

—Potser... vaja no vull dirho, me sembla clavaría un disbarat.

—Ja pots allargar tant com pugas y de segur que farás curt.

—Donchs... un milé.

—¡Ja! ¡ja!.

—Ja no volia dirho. Pero com tu ho has ponderat tant, per aixó t' he dit un número escorbutant.

—¡Cá! Si ni has arribat a la meytat.

—¡No!

—Horroritsat. Las que han donat son...

—Digas...

—Preparat a quedar blau. ¡¡Son quatre mil sis centast!

—Quatre mil...

—Sense faltarne una.

—Y encare dirán que no treballan los ministros? Y dirán encare que no son demócratas? Oh y las que darán als qu' han fugit de la epidemia!

—Y las del rey nou!..

—Si vamos, hem arribat a un temps que será distingit lo qui no lluhirá en son pit cap distinció.

—No es lo rey que porta y dona nom a una nació?

—Sí.

—Donchs si vé 'l duch de Aosta, sent com es estranger, los espanyols, de l' Espanya nos-

tre patria, tindrem que dirne una nació estrangera.

—¿La dona del héroe de Sedan no 's diu Eugenia de Guzman?

—Sí.

—¿Donchs, segons l'apellido, deu ser parenta de 'n Prim?

—Potser sí.

—Lo qu' estranyo es perque no s' hi tracta.

—No 'n fassas cas. Com qu' es una senyora que ha anat a menos...

—He vist dos apotecaris d' aquells que van tancar al principi de la febre, qu' ara tornavan a obrir.

—Aqueixos casi be nos convensen de que la professió es inútil. Si quant no hi ha salut se 'n van, proba de que las medicinas no curan a ningú.

—Just! Y obrint quant hi ha salut, senyal que tenen ganas de ferla perdre.

—Ergo no curan als malalts y volan espatllar als qu' están bons.

—A la febre groga no li agradan las ilegalitats.

—¿Ab qué 't fundas?

—T' ho probaré. Se varen mig restablir los consums, imposant aqueix dret l' ajuntament a las procedencias del estranger; y la febre baixá de una manera extraordinaria.

—Es veritat.

—Are 'ns volan posar rey. Votar lo y desapareix del tot el tifus te y rodas ha sigut obra de un moment.

—No m' hi havia fixat, pero lo que has dit es la pura realitat.

—M' hauria agradat ser a Madrit lo dia 16 pera presenciar l' escándol del sigle; per que segons totas las ressenyas de la memorable sessió en que 191 espanyols entregaren la seva patria a un estranger, n' hi havia pera tots los gustos desde los entusiastas de las bufonadas d' en Pitarra, a los admiradors de las tragedias d' en Shakespeare.

—Y lo mes bó en Ruiz Zorrilla fent malbé tres campanetas de plata.

—Crech que també va escardar l' esquella que li entregaren, acabat que fou lo repuesto de campanetas.

—Si 'l govern hagués atinat, enviava a buscar la de Gracia, que de segü, no la romp el president de las Corts, per mes escitada que tingui la bilis.

—Just! Lo general y artillers d' aquí son testimonis de que ab ella no hi poden res, ni las canonadas.

—¿Qué fan a ca la Ciutat? Dias há que hi treballan.

—Netejan la lápida de la Constitució.

—Son molt salats los progresistas. Pobre Constitució! la matan a sentiments, tot daurantli lápidas.

—¿Saps qu' es? Que veuen no viurá gayre.

—Ah, vamos! Li arreglan la lápida sepulcral.

—Los soldats ja tornan.

—Perque la febre se 'n va.

—Perque 'l rey ve.

L' ESPANYA MONÀRQUICA.

FAULA.

Quan manava Fernando anava mal;
quan manava Cristina anava igual;
quan manava Isabel res era bó;
are que mana 'n Prim, tot es pitjó.
Aixís, poble espanyol, veurás, si 't plau,
que mentres tingas reys, serás esclau.

J. Ll. y P.

EPITAFIS.

Aquí jau la febre groga...

Allá vé 'l rey.—Que no 's mogal

¿Ha mort la revolució?...

Té de naixe; encare no.

Aquí jau D. Baldomero

cessant del temps d' Espartero,

mes plé de nafas que un asa;

Figuerola fou l' espasa

lo tifus lo catxetero.

Mes ranxo.

Diu que 'l duch de la Cabota al rebre la noticia de que l' havian elegit, se desmayá.

¿No mes que perçó?... Ja veurá, ja veurá mes endavant!

Lo viatge de la comissió que té d' anar a buscá 'l rey costará sis milions.

Si al menos no tornava, encare seria baratell!

Una fulla impresa a Madrit que fá l' anàlisis del cap del nou rey, diu que a Espanya se 'n trobarian mes de 5,000 que ofereixen órganos mes ben desenvolupats per governar.

Jo no duplo que soch un de tants, y 'm presto a ser rey, a deu rals diaris pagats per senmanas adelantadas.

¿Quí 'm vol a mí?... Bo, barato y sobre tot molt republicà!

¿En qué se sembla un mártir a un rey?

En que porta corona.

En Puig y Llagostera vá volgué votar.

¿No saben per qué?

Perque 's tractava de entrar un género estranger, sense pagar drets d' aduana.

¿May dirian qué contan? vos ho diré; pero ey! muixoni. M' han assegurat que 'l duch de la Llagosta, si vé ó desembarca aquí, será aclamat com no 'n haji sigut may cap rey de la terra y saben com ho farán? disfrassant los soldats de paisans y donantli dos ralets de plus, perque vagin a beure uns quants gotets d' entusiasme.

L' ajuntament tractava de fer sorti 'ls gegants, lo dia del Te-Deum; pero s' han trovat que si are 'u feyan, no podrian guarnir 'l frontis de la gabia popular, tota vegada que ab lo manto d' ell, han hagut d' apedassar los domassos ab que la guarneixen. Y no s' afigu-

réu per aixó: s' han gastat la gran pela; pero com tenen ganas de fer una cosa tan bona ara per lo Te-Deum!...

Ah! lo dia del Te-Deum será 'l de emprova pels adornos de casa la ciutat, l' estreno se guarda per un dia de regosig nacional, com diria 'n Prim.

¿Héu vist? En Prim ha enviat al seu rey un album contenint los figurins del exercit espanyol; y un altre a la reyna de totas las vistas millors del regne que acaban de regalarli.

Donchs, ¿may dirian qu' es lo que dels dits álbuns han agradat mes a Sas Majestats? Al rey, lo tipo del cipayo y la estampa de las mulas de l' artilleria rodada; y a la reyna lo panorama de la Sabinosa y lo manicomi de Sant Boy.

Darrera d' aquesta créu

camina un gran regidó,

la créu, com ja tots sabréu,

es una créu de debó;

pero 'l que la porta no.

Los Camps Eliseos segons los poetas son la mansió dels Déus mitològics; nosaltres ab l' aridés de la prosa, pero ab paraula de home que may ha dit cap mentida, podem respondre, perque ho havém vist, que son la morada dels agents de la destrucció.

Las cosas per dolentas que sigan no 'n son pera tot lo mon. Dihem aixó, perque mentres tot Espanya ha rebut ab discontent la noticia dela proclamació de rey, a Palafrugell y altres punts ahont se dedican a l' industria taponera ballan de alegría. Desde 'l fatal dia 16 tots los fabricants de taps de suro se vehuen agobiats ab las considerables demandas d' uns taps d' una forma especial, que ignoran a quin us se destinan, si bé recordan que dexe-gadas n' han enviat a Nápoli.

—Avuy diu que 's canta 'l Te-Deum.

—¿Y com se canta a lo cristiá ó a lo progressista?

—Home, no t' entench.

—Vull dir si la febre s' acabarà com totas las cosas dels progressistas.

—¿Cóm s' acaban?

—Home, ab un tiberi.

—Seria molt fácil.

Avuy ab motiu del Te-Deum sortirà la creu de diamants ab lo seu senyor Soler y Matas corresponent.

Erase un hombre a una nariz pegado.

N' hi ha que diuen que las novas y flaments majestats d' Espanya no vindrán fins pèl any nou.

Qu' esperin pels reys, y se 'ls podrá fer creure que 'ls xicots que surtan a rébre a's d' Orient, surtan per ells.

Treballá y fora.

Diu que aquí té de venir, mes jo dich que no vindrá;

si per un acàs vingues
se 'n tindria de entornar.
Si entornarse 'n no volia
ell mateix se feya l' mal,
que molt net aquí 's treballa
y 'ns agrada lo treball.

A n' al port de Barcelona
diu que un barco 'l portarà;
jay que nets que trobaria
los carrers d' esta ciutat!
Las botigas mig tancadas,
los carrers plens de soldats,
lo treballadé a la fàbrica,
que 'ns agrada lo treball.

Mes no 't pensis que en un poble
que se sab guanyar lo pá
pugan pèndreli la molla
de mes fácil rosegat.
En est poble que treballa
tothom es republicà,
y als amants de la república
los agradan certs treballs.

Vina vina a Barcelona,
feslos, feslos treballar...
Ja veuràs que bè treballan...
Ja veuràs que net que 'n fan!

Mes ranxo per variar.

En sola y sabatas no cap dintre la pell. La epidemia toca a son estrem y 's troba bo y sa, a l' hora de las recompensas.

—Ell si que te segura una créu.

—¿Qué, una? Nou ó déu. Ves complant: una per ser progresista, una per que no va estar bô, una per haver escapat de la malaltia, una perque vol al rey, una...

—No diguis mes...

—Y encare sense las tres que mereix per la Desinfecció, per la Serenitat y per la Llimpiesa.

—Encare á Gracià n' han sortit barato. No hi ha hagut molts atacats.

—Senyal que la febre te mes bon cor que 'l general.

—Tornan á faltar cigarros.

—Deixa que 'l rey vinga.

—¿Qué vols dir qu' hi posará cotó?

—Qu' encare n' hi haurá menós perque serém mes á fuma 'ls.

—Vas errat. Lo rey no 'n gasta d' estanch, los que 'n gastem som nosaltres que paguem perque ell ne fumi de la Habana.

—En Rivero ha contestat ab istil de faberna á l' Ajuntament de Barcelona. Conegut qui es ell, no es de estranyar que com á tal se portés, perque «la mona en que 's vesteixi de ministre»... Lo qu' admira es la calma de la corporació popular al rebre tal insult.

—Si ha gent que tenen ví a las venas, n' hi ha que hi tenen aigua.

—Los gastos de la comissió que va á buscar el Rey futur pujarán ¡sis milions!

—¡Alsa, alsa! ¡Tira peixet!

—Si aixó es lo preludi, conta que tal será la sinfonia, y després lo drama y luego la pessa.

—Aqueix bon italià acabarà per fer anar de bigotis nostre hisenda.

—Com que l' ofici de rey es tan dolent, van escassos los pretendents y 'ls pochis que hi ha, encare que dolents, fan com en Clucellas y comparsa del teatro catalá, coneixen la necessitat y s' ho fan pagar.

—Lo vapor María ha vingut á ser el Talla-pedra del any vintihú.

—Fins á cert punt si. Pero 'ls propietaris del Talla-pedra tingueren mes d' alló que no 's compra, pus que li mudaren lo nom, may siga sino pèl que dirán; y 'ls del María ab paper de tant se me 'n dona, no solament no l' han cambiat, sino que l' han anunciat pèls cantons ab lletres capassas, tant grossas son, d' espantar als que jahuen per sa culpa.

—A n' el Lassaret de Martorell encare cobran pela per persona, y mitja pèls animals nanos.

—Y 'l que la cobrarán. En Rivero ha oficiat al governador que no fassi cas de la desaparició de la enfermetat, ni del ajuntament, ni del Te-Deum, ni de res; que segueixin en pèu las prescripcions bárbaras, dich Sanitarías.

—Ara va bè. Duro, Sr. Rivero, duro ab los catalans. Com mes bestiesas ordeni mes immortal se farà!

Xarada.

Si en lloch de una C una S,
á prima posas lector,

será 'l número de portas

d' un sabater molt luxós

que hi ha n' á la Plassa nova

y á n' als Boters fa cantó!

Y si á segona desitjas

anar y caminar vols,

es un riu de Catalunya

que per cert es molt hermós;

allí hi ha noyas famosas

que ballan lo ball rodó,

á n' al só de la dolsaina

tamborino y fluyol.

Ja sabé qu' un andalus

que per cert vejés aixó

diria que no es tercera,

y es que no entendria 'l tol;

mes si un segona y tercera

catalá d' aquest cantons

te dona mala clissada,

abaixar lo cap ja pots,

perque de tothom se burlan

y á la tercera acció

repetida se suposa

promta 't tiran de guiyó

y altre cosa Dén t' enguarda

y lo gloriós san Anton;

val mes veure l' aigua fresca

col-locada dins lo tot,

que 's manté molt cristallina

fassi fret, fassi calor.

Si es cas que lo duch de Aosta

puji en lo trono espanyol.

al costat d' ell trobarás

de la xarada lo tot.

LLORENS PITEUS.

Telégramas.

MADRID.

En Prim se fá fer uns guants espressos, que li servirán per rebre al rey y per tirar al poble quan convinga.

L' Izquierdo comensa á treure 'l dentat, y ha dit que aixis ho sentia quan deixant á un costat á n' en Montpensier, va votar al Duch de la Crosta. Diu que aviat podrà rosegat fins los turrons d' Alicante.

En Carlos Rubio está escribint una obra titulada: «Arte de hacer fortuna á costa de los tontos, pero honrados.»

En Figuerola, aprofitant l' ausencia de tota classe de valors, fá embarnissar la caixa de la hisenda, y ha dit á n' als pintors que quan tindria diners los pagaria 'l treball.

Lo fret se prepara per rebre al nou rey y matar als centinellas de la punta del Diamant

TOURS.

La Republica va fentse dona, y continua mostran desitjos de visitar á Espanya.

FLORENCIA.

S' ha rebut una relació d' en Prim dihent que la Espanya está entusiasmada ab lo seu fill.

S' ha fet un tip de riure, dihent que si no tingües tanta gana esclamaría: «no 'm fums beco que 'ls vull ferrats.»

PURGATORI.

Lo dia 16 féu sa entrada aquí D. Revolu-ció de Setembre. Per mort del Setembre está condemnada á sufrir terribles penas; pero 's créu que 's netejará y que ningú será capás de torná á enganvarla.

CEL.

Lo dia 16 entrá aquí la llibertat. Anyora la terra y diu que tornarà á Espanya quan puji la República.

Diversions públicas.

TEATRO REAL.—Estreno del *Te-Deum* y segona representació de la vanitat de 'n Soler y Matas. Se exhibirá la créu de diamants.

TEATRO NACIONAL.—Funció á porta tancada.

Sant y senya: Qui li piqui que s' ho rasqui. (Proverbi polach.)

Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, n.º 21 y 23.